

Z NAŠÍ KRÁTKÉ HISTORIE

Za necelé tři roky naší činnosti jsme se na veřejnosti prezentovali následujícími představeními:

Ondra Kokoška jako jeden ze Tří králů v Živém betlému...

- hra Jana Dudy s názvem Útěky v šestici představení (z toho dvakrát před strakonickým publikem a v dvoj představení pro školy, účast na regionální přehlídce s názvem Dačické kejklování v Dačicích a představení v rámci celostátní přehlídky studentského divadla s názvem Náchodská prima sezóna v Náchodě) v divadelní sezóně 2002-03

- vystoupení s Živým betlémem v rámci strakonických Adventních trhů pod strakonickým Rumpálem v posledních třech letech

- vystoupení s komponovaným pořadem Vzpomínka na pátera Šmidingera v rámci oslav u příležitosti 150.výročí narození Josefa Šmidingera pořádaných strakonickou Šmidingerovou knihovnou v listopadu 2003

A PODĚKOVÁNÍ NA ZÁVĚR

- **Městskému kulturnímu středisku Strakonice** za poskytnutí prostor ke zkoušení v Městském domě kultury ve Strakonících

- **zastupitelstvu Městskému úřadu ve Strakonících** za schválení a přidělení finanční dotace na činnost Studentské scény při Divadelním souboru Čelakovský

- **všem našim sponzorům** za příspěvky pro činnost souboru

- **studentům oboru Obalová technika při SPŠ a VOŠ Strakonice pod vedením akademického malíře Jiřího Kubelky** za pomoc při realizaci scény a rekvizit k představení Jany z parku

- **rodičům, rodinným příslušníkům, přátelům a přítelkyním** za toleranci a vstřícnost, kterou umožňují nám všem se plně věnovat amatérskému divadlu

- **všem našim divadelním příznivcům** za návštěvu tohoto představení a jejich potlesk

- **divadelní a literární agentuře Dilia** za poskytnutí práv k provozování hry

- **redaktorům regionálního tisku a televize** za propagaci představení ve sdělovacích prostředcích

...a jako páter Šmidinger v komponovaném pásmu

DĚKUJEME A ZŮSTAŇTE S NÁMI !

STUDEN ^{sk}Á SCÉNA PŘI

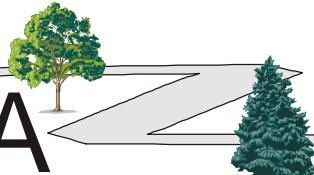

DIVADELNÍ
SOUBOR

ČELAKOVSKÝ
STRAKONICE

UVÁDÍ
HRU O DVOU PŮLÍCH

DAVID DRÁBEK

JANA PARKU

HRA ZÍSKALA 1.MÍSTO V SOUTĚŽI NADACE ALFRÉDA RADOKA O NEJLEPŠÍ PŮVODNÍ HRU V ROCE 1994

PREMIÉRA

9.března 2004 od 19.30hod. v MěDK Strakonice

REPRÍZA

31.března 2004 od 19.30hod. v MěDK Strakonice

Nositel autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní a literární agentura, Krátkého 1, Praha 9

CO SE DOČTEME V KNIHÁCH

Na svátek Zjevení Páně, se narodila Jakubovi d'Arc a jeho ženě Isabele, řečené La Romée, ve vsi Domremy dcera Johanka, později zvaná Panna Orleánská. Její rodiště, oddělené toliko potokem od připojené obce Greux, leží na levém břehu horního toku Maasy či Meusy; bylo tehdy na samých hranicích francouzského území.

Johančin otec byl nepříliš zámožný, ale vážený sedlák, který měl asi padesát jiter půdy a zastával úřad obecního staršího; matka byla zbožná a pracovitá žena, původem z blízkého Vouthonu, kdežto Jakub sem patrně přišel z Arku v sousedním kraji Barrois. Vedle Johanky měli ještě tři syny a dceru. Johanka byla vychovávána v pevné domácí kázni; od útlého věku byla přidržována k domácí práci a později i k práci na poli a nelíšila se vzděláním v ničem od svých vrstevnic. Uměla příst a šít; matka ji naučila základním křesťanským modlitbám a farář, její strýc s matčiny strany, ji naučil základním pravdám víry.

Dokud nedospěla dvanácti let, účastnila se Johanka obvyklých dětských her v blízkém háji, zvaném Chesnu čili Doubrava, a u studánky pod starým stromem, jemuž říkali Strom vil. Často si snad zatančila se svými družkami k nějaké veselé písni nebo se pustila do závodění, kdo nejrychleji doběhne k cíli nebo kdo doskočí nejdále. Přesto však se staly tyto nevinné zábavy později záminkou k tomu, aby ji křivě obviňovali.

V jednom však se lišila Johanka od ostatních dívek, totiž v tom, že se často vzdalovala jejich obvyklých zábav, aby se modlila nebo aby navštívila kostel či nějaké jiné posvátné

místo. Dávala též ráda almužnu a ochotně pomáhala při ošetřování nemocných; také se často zpovídala. A poněvadž byla jinak prostá, skromná a nenápadná, byla tato vroucí a pokojná zbožnost jediným, co na ní vzbudilo pozornost; a nic jiného nenaznačovalo, jak podivuhodného poslání se jí mělo zanedlouho dostatí.

Když bylo Johance třináct let, pracovala jednou v plném létě v zahradě svého otce; bylo kolem poledne. Pojednou zaslechla s pravé strany kostela zvláštní, velikým jassem doprovázený hlas, který ji pravil: „Johanko, buď statečná! Bůh tě povede a bude ti nápomocen ve všem, co budeš konati.“

To jí bylo řečeno při tomto prvním zjevení, a Johanka se zprvu velice ulekla, byla však přesvědčena, že hlas přichází od Boha a že Bůh bude na ní žádati něco velikého; i učinila slib, že zachová panenství, dokud se Bohu zlíbí.

Brzy potom uslyšela Hlas znovu; a když jej zaslechla po třetí, poznala, že je to hlas anděla. Tak byla ponenáhlu připravována k svému poslání Boží Moudrostí, jež vše pořádá silně a líbezně. Neměla totiž být pouhým nehybným nástrojem, loutkou, jež by jen předstírala pohyby a řeč, nýbrž měla být přetvořena v bytost silného, vroucího a statečného srdce a čisté, laskavé a líbezné mysli křesťanské, aby mohla vésti ostatní nikoli jen svým hlasem, nýbrž i tím, čím sama byla...

Výňatek z přepisu Terezy Herudkové, 2000

SLOVO KE HŘE „JANA Z PARKU“

Očekává-li divák klasickou podívanou, bude zklamán. Očekává-li však hru plnou překvapivých situací, nečekaných zvratů a absurdních výjevů, bude pravděpodobně potěšen.

Napsat stručnou anotaci hry je v současné době problém, neboť to se nedá popsat, to se prostě musí vidět. Mohu prozradit pouze jedno. Hra nás zaujala snad ještě více než Dudovy Útěky, kterými jsme po prvním přečtení byli přímo nadšeni. Drábkův scénář byl natolik zajímavý, že nepotřeboval žádné režijní škrty a celé představení je odehráno doslova i do písmene dle chronologického sledu textu.

Hlavní ráz hry je, jak již sám název napovídá, situován do městského parku. Zde se schází skupina rozličných individuí, která si žije svůj každodenní život po svém. Jejich každodenní všednost však nabourá příchod Jany, ne nepodobné Johance z Arku, kterou mezi své dočasné přátele přivedly hlasy. Náhle se ocitáme v neurčitém časoprostoru plném absurdit, nečekaných výjevů, hry ve hře a v podstatě ve světě řízeném všudypřítomnými médii. Divák je vtažen do děje plného nečekaných zvratů a kombinací v ději. Hra je navíc umocněna množstvím zvukových efektů a hudebních vložek.

Více neprozradíme, snad jen ještě význam slova „park“, jak jej ostatně v úvodu textu hry popsal sám autor. Dle Lexikonu snových symbolů sen vyjadřuje touhu po klidu a odreagování, vyjadřuje však také nervové předráždění. Vidět jej slibuje blahobytné přátele a procházet se v něm značí, že se dostanete do styku s přátelskými lidmi nebo se zúčastníte nějaké oslavy.

V rolích příběhu uvidíte takřka kompletní složení herců, které mnozí z Vás znají ze hry Útěky. Možná

Mladí herci při čtené zkoušce

získali za ten rok více divadelních zkušeností, možná o něco více dospěli, ale v podstatě zůstali stejní ve svých pocitech i názorech na koníčka jménem amatérské divadlo.

Všechny tyto kombinace pak dávají předpoklad k tomu, že uvidíte představení, které by Vás rozhodně nemělo nudit. Spíše naopak. Přidají-li herci ke skvělému textu ještě dostatek svého hereckého umu, pak rozhodně uvidíte představení, které dosud v repertoáru Divadelního souboru Čelakovský nebylo.

A protože jsou naši mladí herci hraví a tvořiví, pevně věříme, že i jejich druhá hra přitáhne do hlediště dostatek příznivců nejen ze strany rodičů, přátel a spolužáků, ale i nejbližších vrstev divadelního publika. Nezbyvá, než hercům popřát divadelní „Zlomte vaz!“ a publiku „Ať se líbí!“

Renata Starcová se opět objeví v jedné z hlavních rolí

STUDENTSKÁ SCÉNA SE PŘEDSTAVUJE

Studentská scéna při Divadelním souboru Čelakovský vznikla na podzim roku 2001, kdy jsem prostřednictvím inzerátu dal dohromady několik studentů strakonických škol a učilišť.

V prvním roce činnosti spočívala podstata práce v pronikání do tajů divadelního řemesla, především v dechových cvičeních, osvojování si divadelní mluvy, práci s rekvizitou, pohybu na jevišti a ve vnímání spoluherce. Noví zájemci o divadlo totiž měli pramálo zkušeností s herectvím a tak jsme prvou divadelní sezónu věnovali především teorii a jejímu uplatňování v herecké práci.

V naší první skutečně divadelní sezóně, datované do období 2002-03, jsme společně sáhli po textu autora Jana Dudy s názvem Útěky. Text byl pro soubor zajímavý tím, že

Snímek ze hry Jana Dudy „Útěky“

se jednalo o hru ze současnosti s podtitulem „Příběh skupinky mladých lidí, kterou zahálčivý život dovede až k tragickému vyústění.“ Pro začínající herce i režiséra asi to nejlepší, co bylo momentálně k dispozici.

Po dvojici domácích představení jsme se počátkem března roku 2003 zúčastnili s uvedenou hrou krajské přehlídky v Dačicích. Jaké však bylo překvapení, když odborná porota přehlídky naši hru doporučila na celostátní přehlídku studentského divadla s názvem Prima sezóna v Náchodě a navíc Renata Starcová obdržela ocenění za ztvárnění role studentky Evy. Vráťm-li se k tomuto okamžiku, pak musím konstatovat, že představení v Dačicích bylo asi nejlepší ze všech šesti repríz, na druhé straně doporučení na celostátní přehlídku bylo vzhledem ke krátké činnosti souboru okamžikem, na který mnohé soubory čekají řadu let.

Ani na celostátní přehlídce v Náchodě jsme se s uvedenou hrou neztratili a byli jedním z oceněných souborů. Režisér Václav Slanař obdržel ocenění za „snahu o ztvárnění aktuálních společenských témat.“ Hra i v Náchodě vzbudila solidní ohlas mezi obecností, přestože kritik Karel Tomas pro časopis Amatérská scéna k představení podotkl: „Na první pohled problém squatu, postojte mladých lidí ke světu. Na pohled druhý ovšem hra podle pseudopravdivé prvoplánové předlohy, která toho o skutečnosti moc neví. Učesaná špína "aby se neřeklo“.

Obrázek o představení si mohl udělat každý sám, toto byl názor odborníka. Jasně je, že naše divadelní a má režijní prvotina zůstane navždy v historii Divadelního souboru Čelakovský zapsána jako velmi úspěšná činohra s postupem na Národní přehlídku.

A nám teď nezbývá než neusnout na vavřínech a dokázat, že loňský úspěch nebyl náhodný...

*Václav Slanař,
režisér Studentské scény*

OHLASY V TISKU NA DRÁBKOVU HRU

"Hrozný Drábek v Národním divadle nepřestane, dokud to nedočte do konce," předpovídá budoucnost čtyřiatřicetiletému Východočechovi divadelní režisér Vladimír Morávek. David Drábek jako posttopolovský dramatik, režisér a divadelní hermetik ve svých hrách čerpá nejen z psychologicko-sociologického zázemí současné české společnosti, ale i z literatury. Jeho postavy jsou ovládané jak časoprostorem kosmu a postmoderními výpočty, tak autorovým černým humorem, nečekanými zvraty a kombinacemi v ději. A samozřejmě nechybí televize či rozhlas: vždyť jaký by to byl postmodernismus bez parodie médií?

Jiří Tluchoř, BAG

"Se svou hrou Jana z parku získal David Drábek v roce 1995 první cenu v dramatické soutěži Nadace Alfréda Radoka. V témže roce hru nastudoval se souborem tvořeným několika profesionálními herci olomoucké činohry, olomouckými studenty a amatéry. V roce 1996 předznamenala autorem obnovená premiéra Jany z parku vznik dnes již renomovaného Studia Hořící žirafy. Do třetice se text dočkal premiéry v adaptované budově bývalého Hudebního divadla v Olomouci, která se díky Drábkově permanentnímu usilování o existenci olomoucké "nekamenné" scény změnila na Hořící dům.

Z Drábkova olomouckého představení

Inscenace Jany z parku není jen pouhým přenesením literární dokonalých bonmotů a nápaditě vystavěných dialogů na jeviště, ale kompoziční princip "hry na situace" je tentokrát výrazněji podpořen i režijně. Metodu filmového střihu využil Drábek zejména v první půlce, kdy se střídají významově kontrastní motivy, aktualizační iluze ze světa reklamních sloganů a televizních seriálů i symbolické obrazy v pevně daném rytmu a s narůstající gradací úzkostí, agrese, beznaděje a absurdního humoru. Současně do textu proniklo více syrové reality, věcněji a otevřeně prezentované deprese ze světa. Smích v publiku je možná díky rafinovaným pointám bouřlivější, ale se stejnou prudkostí doléhá i varovný podtext replik."

*Tatána Lazorčáková
Divadelní noviny, č. 1, 2002*

*Autor hry Mgr. David Drábek
(1970)*